

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vires animæ quomodo purgentur, ac ad Deum conuertantur. Cap. XIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

dari. In hac imago sanctæ Trinitatis propriissima est, & Deus ibi mirabiliter operatur, perpetuò huic coninectus permanet, nunquam inde separandus. At propter hoc iustiores sumus nihil, nisi liberum nostrum arbitrium, Deo pariter coniungamus. Spiritus etenim Dei perpetuum quendam respectum habet ad interiorem istum hominis spiritum. Et diuersò quoque spiritus hominis perpetuam habet inclinationem & motum, in suam originem vnde pure promanauit in Deum. Hic motus ne in inferno quidem extinguitur, quod damnatis haud minima pars est supplicij. Hunc intimum mentis recessum, nulla res creata exaturare, nihil prorsus implere potest, nisi solus creator cum tota sua immensitate. Istud autem est pacatissimum Dei habitaculum in anima nostra, multo peculiarius, quam cœlū. Nec opus est, vt alibi Deum inuestigemus quam in nobis ipsis, vbi inseparabiliter semper præsto est, inibi omnes animæ nostræ vires ad ipsum conuertamus. Iste spiritus vel istud intimum, vocatur etiam centrum aut apex animæ, ex quo vires animæ omnes profluunt, haud secus quam è sole radij: & in quem refluant, sicut in originem suam ad Deum, idè per charitatem operantem & veram intentionem ad Deum, quemadmodum paulò post indicabitur plenius. Cæterum, quanto amore, & amicitia tales homines complectitur Deus, & quā iidem Deo sunt propinqui, quantaq; in eis miracula operatur, ad eò nullo potest sensu aut intellectu comprehendendi, vt ne ipsi quidem sapius ea cognoscant. Verùm cum illis qui mentem suam & vires animæ sponte obcæcant, & inordinato creaturarum amore polluant, nil Deo prorsus est commercij.

Satiare vti
nil possit a
nimam, nisi
solutus Deus.
Centrum ani-
mæ quod.

*Vires animæ quomodo purgentur, ac ad Deum
conuertantur.*

CAPVT XIV.

Quisquis ad Deum perfectè vult conuerti, is intellectum & rationem sensua-
lis hominis sui pædagogos facere debet, semperq; se & vbiq; ab omnibus
incompositis oblectationibus & voluptatibus cogitationum, locutionum,
& operum subtrahendo, ad perfectam sui abnegationem semetipsum compellat,
sensualemq; hominem suum eo tandem perducatur, vt per sensus externos potest hæc
non operetur, neque enagetur amplius, nisi iuxta rationis præscriptum. Huiusce-
modi sensuum mortificatio, naturæ quidem molesta est, attamen instar suauissi-
mi thymiamatis fragrat ante Dominum Deum. Intellectum suum il libatum cõ-
seruet à perplexis ambiguitatibus & hæresibus, fundatum in fide Catholica, & Ec-
clesiæ Catholicæ subiectum: Voluntatem suam expeditam, liberam, amore & in-
clinatione ad creaturas vacuum semper & vbiq; altissimæ voluntati Dei per sui
perfectam abnegationem, substratam: Memoriam ociosam ab imaginibus & for-
mis creaturarum. Has vires ita iam purgatas recolligens, introrsum cum chari-
tate conuertet ad Deum, in ipso animæ suæ intimo recessu, in quo Deus ipse præ-
sens est, quem inibi ita adorabit, venerabitur, cõplectetur, charitateq; totus prole-
quetur. Quemadmodum enim per radios solem intuemur, ita per sensitiuas istas
vires manuducimur ad intellectum, & per intellectum vterius ad spiritus arcanū,
atque inde tandem ad Deum. Anima hominis inter tempus & æternitatē hic qua-

Sensualitas
hominis
quomodo
mortifican-
da sit.

Vires animæ
quomodo
purgandæ
atque ad Deum
conuertendæ
sunt.

Ggg

si me-

Animam in-
ter tēpus &
æternitatem
esse hic posi-
sam.
Galat. 5.

si media agit. Si foras sese ad tēpus conuertit, æternitatis obliuiscitur, & quicquid diuinum est, illi minuitur & elongatur. Quemadmodum enim ea que eminus cōspiciuntur minora videntur, quam quæ propè, & quanto remotius abscesseris, tanto semper apparent minora: ad eundem modum se habet gratia diuina. Caro etiam nostra semper reluctatur spiritui, eo in festius quod hic domi, ac in natali suo solo existens, auxiliares coniuatostq; sibi habeat amicos, temporaria ista & terrena omnia. At verò spiritus hic non regnum suum habet, sed exilium, fideles suos amicos possidens in cœlis. Quapropter duris pœnitentiæ operibus caro hic est edomanda, ne insolescat aduersus spiritum. Vt igitur homo sanctam quandam diligentiam zelumq; concipiat in mente, nunc sese mortuum reputet quantum alioqui velit nolit, breui mori debet: & quasi anima eius nunc à corpore separata, Deo coniuncta sit in æternitate. Ibi sanè haud ita multū ponderaret quanta corpori suo inferretur in terris, quidve hic in mundo ageretur. Quamobrem viribus superioribus eleuatum semper animum gerens supra seipsum, supraq; omnia, in Deo solo conquiescat: Inferioribus autem viribus deprimens sese infra omnia, in suam nihilietatem, cum vera humilitate, nihil amplius de tempore sibi assumat quam necessarium quandam transitum ad finem, qui ei tamen alius non erit, quam æternitas ipsa.

Creaturarum varietas, venustas, operatioque vti nos ad Deum cognoscendum amandumque alluciant.

CAPVT XV.

Deus quomodo agnos-
cendus sit in
creaturis.

Lucæ 16.

IN omnibus creaturis Deum sedulo inuestigabis nulli tamen cum voluptate ad hærebis, quin potius euestigio proficiscere & transi per creaturas cum amore in Deum, qui illas pariter & omnia creauit, qui conseruat, qui que in omnibus illis semper & vbique presens est. In creaturis etenim suis perinde atque in speculo relucet Deus, in quibus etiam obseruari atque agnosci facile potest, quemadmodum artifex in opere suo. Hinc est quod per sensus etiam corporeos Deum inuenire potes, puta quum venustas, nobiles, amabiles creaturas intueris, proximum tibi veniat in mentem, quam speciosus, quam bonus, quam nobilis, quam amabilis earum sit conditor Deus, ex quo solo omnis decor, omne bonum, omnis nobilitas profluxit. Quum suauem audis melodiam, pensa quam suavis sit illa Dei vox, qua electos suos inuitat & consolatur. Quum voluptatis quippiam aut dulcedinis sensibus percipis, cogita superfluentem illam dulcedinem & iubilum qui in Deo est, qui hæc omnia propterea creauit, vt te ad se pertraheret. Vides magnos triumphos, tripudia, & pompam huius mundi, succurrat animo tuo diues ille euangelicus, purpura byssoq; adopertus, epulans quotidie splendide: & quã horrenda supplicia horaria illã lætitiunculã sint subsecuta. Vides iumēta labore suo hominibus ministrãtia, perpède quã iusto Dei iudicio ingrati homines condēnantur, qui ne id quidē impendūt creatori & domino suo, quod bruta animãcia heris suis. Audis quicquã dici vel legi, accuratè obserua cū in aliquo dilectus Dominus tuus isthic reperiri queat, nū aliquid tibi isthic loqui vel mādare velit. Iã mihi pulcherrimos istos cœlorū orbes suspice, quã sublimes sint, quã magni quam rapido cursu